

D'olors i de perfums

La meua vida ha anat sempre lligada a les olors. Serà perquè tinc el nas molt fi, perquè de gros no és pas que l'hi tingui gaire. No ho sé, però sempre he tingut aquest sentit molt desenvolupat, cosa que m'ha donat grans satisfaccions, però també m'ha fet passar moments desagradables.

Quan faig memòria, m'adono que les meves primeres experiències en el món de les olors varen ser vegetals. Recordo l'olor dels arbres del Jardí de la Infància, prop del Pes de la Palla, o d'una mimosa que hi ha

fixàvem. En recordo dues. Una de molt alta i grossa que li dèiem la monumento (en aquella època franquista, alguns dels motius els dèiem en castellà). Aquesta anava molt estreta de roba i bastant pintada. Però la que trencava motllos era una que anomenàvem la sintètica. Aquesta sí que anava maquillada i perfumada a gogó, i quan passava pel nostre costat ens deixava anar una flaire que la nostra colònia a granel perdia tota la seva efectivitat. Pobra mare, tanta feina per res. I pobre home, el que feia la colònia, tants dies de maceració i filtratge, i a la primera passada de la sintètica la

Il·lustració Laboratorium